ARREST VAN HET HOF (DERDE KAMER)
VAN 29 MAART 1984 [1]

Adam Buick
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaar — herindeling"

Zaak 25/83

Samenvatting

Ambtenaren — Aanwerving — Aanstelling in rang en salaristrap — „Besluit" van instelling inzake toepasselijke criteria — Rechtskarakter — Interne richtlijn — Gevolgen

Een besluit van een instelling inzake de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving van ambtenaren dat de administratie aan alle personeelsleden heeft meegedeeld in de vorm van een circulaire met de tekst van vorenbedoeld besluit (bijlage I), een stuk betreffende de toepassing ervan (bijlage V), en de samenstelling van het „indelingscomité" (bijlage IV), is een interne richtlijn, die moet worden geacht een gedragsregel te zijn die de administratie zichzelf oplegt en waarvan zij niet zonder vermelding van redenen kan afwijken, op straffe van schending van het beginsel van gelijkheid van behandeling. Hetzelfde geldt voor het rechtskarakter van bijlage II bij de mededeling („Toepassingen en opmerkingen"), die een kort overzicht bevat van de wijze waarop de administratie de bepalingen van „het besluit" heeft toegepast, en nadere regelen geeft waaraan de administratie meent zich te moeten houden.

In zaak 25/83,

ADAM BUICK, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd en bijgestaan door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, Rue des Glacis 18 A,

verzoeker,

tegen

1 — Procestaal: Frans.

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door H. van Lier, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende herindeling van verzoeker op basis van het besluit van de Commissie inzake de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: Y. Galmot, kamerpresident, U. Everling en C. Kakouris, rechters,

advocaat-generaal: C. O. Lenz
griffier: P. Heim

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten

1. Adam Buick trad in januari 1974 in dienst van de Commissie en werd bij zijn aanwerving ingedeeld in de rang A 7/3. Op 1 januari 1978 werd hij bevorderd naar de rang A 6.

2. In maart 1981 werd het personeel door de Commissie in kennis gesteld van haar besluit van 6 juni 1973 „inzake de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving". De betrokken mededeling bevatte het besluit zelf (bijlage I), een stuk getiteld „Toepassingen en opmerkingen" (bijlage II) en de samenstelling van het indelingscomité (bijlage III). Voor de onderhavige zaak zijn de volgende teksten van belang:

Bijlage I — Besluit

„Artikel 1

Aanstelling in de aanvangsrang van de aanvangsloopbaan van de categorie

In principe stelt het tot aanstelling bevoegd gezag een ambtenaar op proef aan in de aanvangsrang van de aanvangsloopbaan van zijn categorie of groep."

„Artikel 2

Aanstelling in een andere loopbaan dan de aanvangsloopbaan

...

Bij de waardering van de beroepservaring wordt rekening gehouden met het te vervullen ambt en met de beroepsbezigheden die de kandidaat vóór zijn indiensttreding heeft verricht.

Als beroepservaring wordt aangerekend de ervaring welke werd opgedaan na het verkrijgen van het eerste diploma dat overeenkomstig artikel 5 van het Statuut toegang verleent tot de categorie waartoe het te vervullen ambt behoort."

„Artikel 3

Aanstelling in de hoogste rang van een loopbaan

In afwijking van artikel 1 kan het tot aanstelling bevoegd gezag bij wijze van uitzondering en indien de personeelsbehoeften zulks vereisen, een kandidaat in de hoogste rang van de aanvangsloopbaan of middenloopbaan aanstellen, wanneer hij kan aantonen over een beroepservaring te beschikken in de zin van artikel 2 van ten minste:

...

— 8 jaar voor de rang A 6;

..."

Bijlage II — Toepassing en opmerkingen

1. Punt 1 van de „Algemene opmerkingen" geeft een definitie van relevante beroepservaring en regelt het meetellen van de militaire dienst. Punt 2 luidt:

„2. Loopbaan A 7/A 6

a) Daar de duur van de universitaire studies in de verschillende Lid-Staten sterk uiteenloopt (van 3 tot 8 jaar) en te grote verschillen bij de indeling van nieuwe ambtenaren moeten worden vermeden, wordt op advies van het indelingscomité bij de indeling van ambtenaren het verschil in de praktijk definitief teruggebracht van vijf tot *twee jaar.*

Zo wordt bij een korte universitaire studie eventuele beroepservaring pas in aanmerking genomen *vanaf het einde van het vierde jaar* na het behalen van het diploma van het secundair onderwijs.

Bij een *lange* universitaire studie wordt eventuele beroepservaring echter in aanmerking genomen *vanaf het einde van het zesde jaar* na het begin van de post-secundaire studie.

b) Bij een beroepservaring van ten minste 8 jaar zou indeling in de rang A 6 kunnen worden overwogen (zie punt 1 a) hierboven)."

3. Na kennisneming van dit besluit verzocht Buick de administratie op 29 april 1981 om herindeling in de rang A 6 vanaf de dag van zijn aanwerving.

4. Blijkens het dossier had verzoeker zijn secundaire studies in december 1961 beëindigd met het afleggen van het toelatingsexamen voor de universiteit te Oxford, maar was hij eerst in oktober 1962 met zijn universitaire studies begonnen. Die tien maanden vertraging lijkt te zijn

veroorzaakt door het feit dat het examen ter verkrijging van een studiebeurs (scholarship) voor Oxford, waaraan verzoeker heeft deelgenomen, jaarlijks in december wordt afgenomen. In juni 1965 behaalde hij zijn academische graad.

5. Op 11 mei 1982 werd hem het advies meegedeeld van het indelingscomité — een bij artikel 6 van bedoeld besluit ingesteld adviesorgaan voor de daarin geregelde materies —; volgens dat advies zag het Comité geen aanleiding om een wijziging van verzoekers aanvankelijke indeling voor te stellen.

6. Op 18 juni 1982 diende verzoeker krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut een klacht in, die bij brief van 23 november 1982 werd afgewezen.

II — Conclusies van partijen

1. In zijn verzoekschrift van 14 februari 1983, ingeschreven ter griffie van het Hof op 16 februari daaropvolgende, concludeert *verzoeker* dat het den Hove behage:

1. te verstaan dat verzoekers beroepservaring in aanmerking moet worden genomen vanaf december 1965;

2. bijgevolg te verstaan dat verzoeker bij zijn indiensttreding in januari 1974 voldeed aan de voorwaarden voor indeling in de rang A 6;

3. te verstaan dat het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag van 23 november 1982 onwettig is, en dit derhalve nietig te verklaren;

4. de zaak terug te verwijzen naar de Commissie om overeenkomstig het te wijzen arrest te worden beslist;

5. de wederpartij in de kosten te verwijzen.

2. De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ongegrond te verklaren;

— verzoeker in de kosten te verwijzen.

III — Schriftelijke behandeling

De schriftelijke behandeling heeft een normaal verloop gehad. Het Hof heeft, gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

IV — Relevante bepalingen van het Ambtenarenstatuut

Artikel 5, lid 1, tweede alinea, Ambtenarenstatuut:

„Categorie A omvat acht rangen ... die overeenkomen met ... functies ... voor welke ... kennis op universitair niveau of een gelijkwaardige beroepservaring vereist is."

Artikel 31, Ambtenarenstatuut:

„1. De ... kandidaten worden aangesteld ... in de aanvangsrang van hun categorie of groep;

...

2. Het tot aanstelling bevoegde gezag kan echter van bovenstaande bepalingen ... afwijken ...", zij het binnen bepaalde grenzen wat de in afwijking van de regel te begeven posten betreft.

V — Middelen en argumenten van partijen

Partijen voeren in hoofdzaak het volgende aan:

Volgens *verzoeker* moet zijn beroepservaring krachtens de bepaling over korte studies in punt 2 van vorenbedoelde bijlage II (in het verzoekschrift en de opmerkingen wordt gesproken van artikel 2 van bijlage I bij het besluit) in aanmerking worden genomen vanaf het vierde jaar na de maand december 1961, toen hij zijn diploma van het secundair onderwijs behaalde, dus vanaf december 1965. Zo gerekend, had hij bij zijn indiensttreding bij de Commissie in januari 1974 acht jaar beroepservaring en kwam hij dus in aanmerking voor indeling in de rang A 6.

Verweerster stelt dat deze berekening op een verkeerde uitlegging van genoemde bepaling berust. Volgens de juiste en met de geest van die bepaling overeenstemmende uitlegging moeten in verzoekers geval de vier jaren worden gerekend vanaf juni 1962 en niet vanaf december 1961 daar verzoeker vóór die datum zijn universitaire studie nog niet had aangevangen.

VI — Middelen en argumenten van partijen in extenso

1. *Verzoeker* voert als enige middel aan, dat het besluit tot afwijzing van zijn klacht onwettig is omdat hogergenoemd besluit verkeerd werd uitgelegd. Het meningsverschil tussen hem en verweerster vloeit voort uit de verschillende uitlegging die zij aan de litigieuze bepalingen van het besluit geven. De drie taalversies ervan (Engels, Frans, Duits) zijn duidelijk en volstrekt ondubbelzinnig. Met betrekking tot de korte (driejarige) universitaire studie bepaalt artikel 2 van bijlage II bij het besluit immers, dat „eventuele beroepservaring pas in aanmerking wordt genomen vanaf het einde van het vierde jaar na het behalen van het diploma van het secundair onderwijs". Daar hij het secundaire onderwijs in december 1961 beëindigde, meent verzoeker op grond van genoemde bepaling te kunnen verlangen dat zijn beroepservaring in aanmerking wordt genomen vanaf december 1965. Bij zijn indiensttreding in januari 1974 beschikte hij dan ook ruimschoots over de voor indeling in de rang A 6 vereiste achtjarige beroepservaring.

De uitlegging van het indelingscomité, overgenomen door het tot aanstelling bevoegd gezag, is strijdig met de formele bewoordingen van het besluit. Volgens die bestreden opvatting komt de beroepservaring slechts in aanmerking een jaar na het behalen van de academische graad, dit wil zeggen na het eerste jaar beroepservaring volgend op het behalen van die graad. Op deze wijze heeft verzoeker een jaar beroepservaring verloren, zodat hij bij zijn indiensttreding slechts zeveneneenhalf jaar praktijkervaring had en is ingedeeld in de rang A 7. Het tot aanstelling bevoegd gezag kan zich echter niet aan zijn eigen besluiten onttrekken en het beginsel „legem patere quam ipse fecesti" naast zich neerleggen.

2. *Verweerster* stelt in de eerste plaats, dat kandidaat-ambtenaren aan het besluit van 1973 geen in rechte geldend te maken recht op aanstelling in de hoogste rang van een loopbaan ontlenen. Artikel 3 is bijzonder duidelijk; het bepaalt: „In afwijking van artikel 1 kan het tot aanstelling bevoegd gezag bij wijze van uitzondering en indien de personeelsbehoeften zulks vereisen" de kandidaten die aan de gestelde voorwaarden voldoen, in de hoogste rang aanstellen (vgl. punt 2, sub b, van bijlage II bij het besluit: „zou kunnen").

Verweerster was dus in elk geval niet verplicht verzoeker aan te stellen in de rang A 6, en omgekeerd had verzoeker

ook geen recht op aanstelling in de hoogste rang van de loopbaan.

Voorts houdt verweerster staande, geenszins haar algemene beleidslijnen voor aanstelling in de hoogste rang van een loopbaan te hebben geschonden. Zij heeft de betrokken bepaling correct uitgelegd, rekening houdend met de context ervan en met de algemene strekking van bijlage I bij het besluit van 1973. Verzoeker heeft die elementen bij zijn uitlegging niet in aanmerking genomen. Zoals wordt gezegd in artikel 2, sub a, eerste alinea, is deze bepaling bedoeld om de sterk uiteenlopende duur van universitaire studies in de verschillende Lid-Staten te compenseren en zo te grote verschillen bij de indeling te vermijden. Daartoe is de volgende methode gekozen: bij een *lange studie* worden de studiejaren na het zesde jaar beschouwd als beroepservaring in de zin van artikel 2 van het besluit, terwijl bij een *korte studie* het eerste jaar beroepservaring als een extra studiejaar wordt beschouwd.

Met andere woorden, bij studies van het korte type wordt van de beroepservaring een jaar afgetrokken. De in aanmerking genomen beroepservaring in de zin van artikel 2, sub a, is dus kleiner dan de werkelijke beroepservaring. In dergelijke gevallen wordt dus het eerste jaar beroepservaring na het behalen van een diploma van een universitaire studie van korte duur geneutraliseerd.

Gelet op de geest en de context van de regel van artikel 2, sub a, van bijlage II bij het besluit van 1973, moeten dus noodzakelijk vier volle jaren zijn verstreken alvorens de beroepservaring meetelt.

Het feit dat dit artikel het „vierde jaar na het behalen van het diploma van het secundair onderwijs" noemt als beginpunt voor de berekening, vindt hierin zijn verklaring, dat voor de opstellers van het besluit van 1973 de betrokkenen in de regel hun universitaire studie onmiddellijk na de beëindiging van het secundair onderwijs aanvangen en binnen drie jaar een diploma behalen.

Verzoeker, die zijn universitaire studie in juni 1965 beëindigde en wiens eerste jaar beroepservaring niet werd meegerekend, had derhalve ten tijde van zijn aanwerving zeveneneenhalf jaar beroepservaring (van juni 1966 tot januari 1974). Hij is dan ook terecht aangeworven in de aanvangsrang van de loopbaan A 7/A 6.

Een letterlijke uitlegging van artikel 2, sub a, zou niet alleen in strijd zijn met het door de administratie beoogde doel, namelijk de verschillen als gevolg van de uiteenlopende duur van de universitaire studies in de Lid-Staten te beperken, maar zou ook tot absurde situaties leiden. Voor een kandidaat die eerst vijf jaar na de middelbare school naar de universiteit gaat, zouden anders die vijf jaren voor de vaststelling van zijn rang meetellen, ook als zou hij gedurende die periode geen, of althans geen relevante, beroepservaring hebben opgedaan.

Verzoekers uitlegging is strijdig met artikel 2 van het besluit van 1973 zelf, daar een bepaling betreffende de modaliteiten voor de berekening van de beroepservaring het mogelijk zou maken om het ontbreken van beroepswerkzaamheden of een niet-relevante beroepswerkzaamheid te beschouwen als relevante beroepservaring, en dus om van de in artikel 2 neegelegde grondregel af te wijken.

3. In *repliek* stelt verzoeker, zonder overigens uitvoerig op dit punt in te gaan, dat verweersters argument betreffende de discretionaire bevoegdheid van het tot aanstelling bevoegd gezag om iemand in de hoogste rang van een loopbaan aan te stellen, strijdig is met de mededeling aan het personeel van maart 1981, volgens welke „de wijze van toepassing — kort samengevat in bijlage II — steeds de instemming van de desbevoegde autoriteit" heeft gehad. Het is hoe dan ook voldoende dat men aantoont dat men bij aanwerving acht jaar ervaring in de zin van de richtlijnen had.

Wat de uitlegging van de bepaling van artikel 2, sub a, van bijlage II betreft, vraagt verzoeker zich af of men, teneinde elke dubbelzinnigheid te vermijden en deze bepaling, die hij juist en volledig toegepast wil zien, te verduidelijken, niet te rade moet gaan met de context en algemene strekking van bijlage II. Indien de Commissie de betrokken tekst de betekenis had willen geven die zij er nu in legt, had zij hem duidelijk kunnen formuleren door eenvoudig te zeggen dat „de praktijkervaring slechts in aanmerking wordt genomen vanaf het vierde jaar na het begin van de universitaire studie".

In plaats van zich te houden aan de gestelde filosofische grondbeginselen van het gekozen stelsel, die tot de verbazende hypothese leiden dat een kandidaat zonder beroepservaring extra salarisanciënniteit kan verwerven, had de Commissie van de volgende overwegingen dienen uit te gaan:

a) artikel 2, sub a, van bijlage II, is bedoeld om de werkelijke beroepservaring te beperken, en niet om een kandidaat extra salarisanciënniteit te geven voor ervaring die hij niet heeft opgedaan. In casu is het dan de vraag, vanaf wanneer de werkelijke beroepservaring in aanmerking moet worden genomen;

b) ervaring opgedaan na december 1965 moet volledig in aanmerking worden genomen, daar zij dateert van vier jaar na het behalen van het diploma van het secundair onderwijs;

c) de geest en de context van deze bepaling dwingen geenszins tot de uitlegging die de Commissie aan de tekst wil geven. Doel hiervan was, een logisch beginpunt te geven voor het in aanmerking nemen van de — in casu niet betwiste — relevante ervaring;

d) de Commissie heeft geen goede argumenten aangevoerd om af te wijken van de letterlijke uitlegging van een duidelijke tekst. Het is trouwens niet duidelijk hoe deze uitlegging zou kunnen indruisen tegen de geest en de context van het artikel.

Tenslotte vraagt verzoeker, de Commissie in de kosten van het geding te verwijzen, zelfs indien het Hof zijn middel ongegrond zou verklaren.

4. In *dupliek* erkent verweerster, dat het meningsverschil tussen partijen betrekking heeft op de vraag, wanneer voor een kandidaat met een korte universitaire opleiding de beroepservaring begint.

Dat het beginpunt van de beroepservaring wordt bepaald op de in artikel 2 van bijlage II bepaalde wijze („. . . wordt pas in aanmerking genomen vanaf het einde van het vierde jaar na het behalen van het diploma van het secundair onderwijs"), is hierdoor te verklaren, dat de opstellers van die bepaling voornamelijk hebben gelet op het „quod plerumque fit", dat wil zeggen, het normale geval van een student, die onmiddellijk na het behalen van zijn middelbaar-onderwijsdiploma met zijn universitaire studie begint.

Verzoekers standpunt komt er echter op neer, dat van zijn werkelijke ervaring minder dan een jaar zou worden afgetrokken (het tijdvak van juni 1965 tot december 1965) en dat dus, weliswaar indirect, voor zijn indeling rekening zou worden gehouden met de tijd tussen het moment waarop hij zijn middelbaar-onderwijsdiploma behaalde, en dat waarop hij met zijn universitaire studie begon, maar waarin hij geen werkelijke relevante ervaring heeft opgedaan.

Tenslotte leidt de door verzoeker voorgestane uitlegging in een zaak als deze tot discriminatie van kandidaten die het normale geval vormen, dat wil zeggen die hun universitaire opleiding met een na het behalen van het middelbaar diploma zijn begonnen. Wanneer zo iemand een even lange universitaire opleiding heeft gevolgd als verzoeker, dan komt zijn beroepservaring slechts één jaar na het behalen van zijn academische graad in aanmerking, terwijl van verzoekers effectieve ervaring slechts zes maanden zouden worden afgetrokken.

V — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 19 januari 1984 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door verzoeker, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door H. van Lier, lid van haar juridische dienst.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 23 februari 1984 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 16 februari 1983, heeft A. Buick, ambtenaar van de Commissie in de rang A 6, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 23 november 1982, waarbij zijn herindeling in de rang A 6 vanaf zijn indiensttreding in januari 1974, waarom hij op basis van het „besluit inzake de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving" van 6 juni 1973 had verzocht, werd geweigerd.

2 Verzoeker trad in januari 1974 in dienst van de Commissie en werd ingedeeld in de rang A 7/3. Op 1 januari 1978 werd hij bevorderd naar de rang A 6.

3 In maart 1981 deed de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer een mededeling uitgaan aan alle personeelsleden van de Commissie. Deze mededeling die ook ter kennis wordt gebracht aan allen die na dat

tijdstip voor een vergelijkend onderzoek slagen, bevatte de tekst van vorenbedoeld „besluit" van 6 juni 1973 (bijlage I), een stuk betreffende de toepassing ervan (bijlage II), en de samenstelling van het bij artikel 6 van het „besluit" ingestelde „indelingscomité" (bijlage III).

4 Artikel 3 van het „besluit", heeft betrekking op aanstelling in de hoogste rang van een loopbaan; het bepaalt dat „in afwijking van artikel 1 het tot aanstelling bevoegd gezag bij wijze van uitzondering en indien de personeelsbehoeften zulks vereisen, een kandidaat in de hoogste rang van de aanvangsloopbaan of middenloopbaan kan aanstellen, wanneer hij kan aantonen over een beroepservaring te beschikken in de zin van artikel 2 van ten minste: . . . 8 jaar voor de rang A 6 . . ."

5 Luidens artikel 2 van het „besluit" wordt „als beroepservaring aangerekend de ervaring welke werd opgedaan na het verkrijgen van het eerste diploma dat overeenkomstig artikel 5 van het Statuut toegang verleent tot de categorie waartoe het te vervullen ambt behoort."

6 Punt 2, sub a, van bijlage II, betreffende de toepassing van het „besluit", bepaalt: „Daar de duur van de universitaire studies in de verschillende Lid-Staten sterk uiteenloopt (van 3 tot 8 jaar) en te grote verschillen bij de indeling van nieuwe ambtenaren moeten worden vermeden, wordt op advies van het indelingscomité bij de indeling van ambtenaren het verschil in de praktijk definitief teruggebracht van vijf tot twee jaar. Zo wordt bij een korte universitaire studie eventuele beroepservaring pas in aanmerking genomen vanaf het einde van het vierde jaar na het behalen van het diploma van het secundair onderwijs. Bij een lange universitaire studie wordt eventuele beroepservaring echter in aanmerking genomen vanaf het einde van het zesde jaar na het begin van de postsecundaire studie."

7 Na kennisneming van deze mededeling diende verzoeker bij nota van 27 april 1981 bij de Commissie een verzoek in om, met ingang van het tijdstip van zijn aanwerving, op basis van de in de bijlagen I en II neergelegde criteria te worden heringedeeld in de rang A 6. Hij was van mening dat hij, gerekend vanaf december 1965, vier jaar nadat hij zijn middelbaar-onderwijsdiploma had behaald, bij zijn indiensttreding acht jaar beroepservaring bezat.

8 Blijkens het dossier had verzoeker het middelbaar onderwijs in december 1961 beëindigd met het afleggen van het toelatingsexamen voor de universiteit te Oxford. Hij begon echter pas in oktober 1962 met zijn universitaire studie, en behaalde zijn academische graad in juni 1965.

9 Op 11 mei 1982 werd aan verzoeker het advies van het indelingscomité meegedeeld; dit adviseerde tot afwijzing van zijn verzoek om herindeling, op grond dat de duur van zijn beroepservaring onvoldoende was.

10 Op 18 juni 1982 diende verzoeker bij de Commissie een klacht in als bedoeld in artikel 90 Ambtenarenstatuut; daarin stelde hij dat het indelingscomité het besluit van 6 juni 1973 verkeerd had uitgelegd.

11 Het voor personeelszaken bevoegde lid van de Commissie, dat de uitlegging van het indelingscomité bevestigde, wees deze klacht bij brief van 23 november 1982 af.

12 Tegen dit besluit heeft verzoeker op 16 februari 1983 het onderhavige beroep ingesteld.

13 Verzoekers enige middel is ontleend aan onwettigheid van het besluit tot afwijzing van zijn klacht, wegens schending, door verkeerde uitlegging, van het „besluit" van 6 juni 1973. Hij betoogt dat volgens de duidelijke bewoordingen van punt 2 van bijlage II bij vorenbedoelde mededeling de beroepservaring in aanmerking moet worden genomen vanaf het einde van het vierde jaar na het beëindigen van het middelbaar onderwijs. In zijn geval had men derhalve beroepservaring vanaf december 1965 in aanmerking moeten nemen, daar vaststaat dat hij het middelbaar onderwijs in december 1961 had beëindigd. Bij zijn aanwerving in januari 1974 had men van acht jaar beroepservaring moeten uitgaan en hem dus in de rang A 6 moeten indelen.

14 Daartegenover stelt de Commissie, dat verzoekers uitlegging geen rekening houdt met de context en de algemene strekking van bijlage II bij de mededeling, en inzonderheid niet met het feit dat punt 2, sub a, van die bijlage ertoe strekt te grote verschillen bij de indeling van nieuwe ambtenaren te vermijden

door in het geval van korte studies — dat wil zeggen studies van minder dan drie jaar — één jaar van de beroepservaring af te trekken, en anderzijds, in het geval van lange studies, de studiejaren na het zesde jaar mee te tellen als gelijkwaardig aan beroepservaring. Daarvan uitgaande komt de Commissie tot de slotsom, dat verzoeker bij zijn indiensttreding geen acht jaar beroepservaring had.

15 Gelijk het Hof reeds eerder vaststelde, is het „besluit" inzake de indelingscriteria (bijlage I bij de mededeling aan het personeel) een interne richtlijn, die moet worden geacht een gedragsregel te zijn die de administratie zichzelf oplegt en waarvan zij niet zonder vermelding van redenen kan afwijken, op straffe van schending van het beginsel van gelijkheid van behandeling (arresten van 1. 12. 1983, zaak 190/82, Blomefield, en zaak 343/82, Michael, Jurispr. 1983). Hetzelfde geldt voor het rechskarakter van bijlage II bij de mededeling („Toepassingen en opmerkingen"), die een kort overzicht bevat van de wijze waarop de administratie de bepalingen van het „besluit" heeft toegepast, en nadere regelen geeft waaraan de administratie meent zich te moeten houden.

16 Uit de bewoordingen van het betrokken punt 2, sub a, blijkt, dat de Commissie die regels heeft vastgesteld om de naleving te verzekeren van artikel 5, lid 3, Ambtenarenstatuut, volgens hetwelk „voor de ambtenaren die tot eenzelfde categorie of groep behoren, onderscheidenlijk dezelfde bepalingen met betrekking tot aanwerving en loopbaan gelden." Bij de uitlegging van de bepaling in geding moet derhalve worden gelet op de algemene strekking ervan en op vorengenoemd doel.

17 In dit verband zij erop gewezen, dat bij de toepassing van vorenbedoeld artikel 2 van het „besluit" grote verschillen aan de dag waren getreden, die het gevolg waren van de uiteenlopende duur van de universitaire studie in de verschillende Lid-Staten. Om deze verschillen te verkleinen, heeft het indelingscomité de regeling van punt 2, sub a, van bijlage II opgesteld. Hieruit valt te concluderen, dat aan voornoemde bepalingen de bedoeling te grondslag lag om de duur van de voor de indeling in aanmerking te nemen beroepservaring te berekenen vanaf het werkelijke begin van de universitaire studie.

18 In deze omstandigheden kan verzoeker zich niet beroepen op de formulering van punt 2, sub a, van bijlage II, die zoals de Commissie opmerkt, zijn verklaring vindt in het feit dat de universitaire studie normaliter onmiddellijk na het bepalen van het middelbaar-onderwijsdiploma begint. De Commissie wijst er bovendien terecht op, dat een letterlijke uitlegging van deze tekst zou leiden tot de absurde situatie dat een periode waarin men niet heeft gewerkt of een voor de functie niet relevante ervaring heeft opgedaan, als beroepservaring in aanmerking zou worden genomen.

19 Uit het voorgaande volgt, dat verzoekers enige middel niet kan worden aanvaard en dat het beroep mitsdien moet worden verworpen.

Kosten

20 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

21 Verzoeker is in het ongelijk gesteld.

22 Zoals de Commissie echter erkent, kon de tekst van de litigieuze bepaling verzoeker in dwaling brengen omtrent de omvang van zijn rechten; er zijn derhalve termen aanwezig om met toepassing van artikel 69, paragraaf 3, tweede alinea, van het Reglement voor de procesvoering verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep.

2. Verwijst verweerster in de kosten van het geding.

Galmot Everling Kakouris

De griffier
voor deze

D. Louterman

Administrateur

De president van de Derde kamer

Y. Galmot

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL C. O. LENZ VAN 23 FEBRUARI 1984 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

A — Adam Buick, verzoeker in deze ambtenarenzaak, beoogt met zijn beroep een indeling in een betere aanvangsrang. In januari 1974 trad hij in dienst van de Commissie als ambtenaar op proef in de rang A 7/3 en in januari 1978 werd hij bevorderd naar de rang A 6.

Bij brief van 27 april 1981 verzocht hij op grond van het in maart 1981 door het directoraat-generaal Personeelszaken en algemeen beheer bekendgemaakte „besluit inzake de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving" van juli 1973 (hierna: de indelingscriteria), met terugwerkende kracht te worden ingedeeld in de rang A 6/1. Hij stelde de voor zo'n hogere indeling vereiste beroepservaring van ten minste acht jaar te hebben. In juni 1965, vier jaar na het behalen van zijn middelbaar-onderwijsdiploma, behaalde hij een academische graad. Sinds september 1965 oefende hij een relevante beroepsactiviteit uit. Bij zijn indiensttreding bij de Commissie kon hij dan ook terugblikken op acht jaar beroepservaring.

Op 11 mei 1981 deelde het indelingscomité van de Commissie verzoeker mee, dat bij korte, driejarige universitaire studies zoals hij had gevolgd, het eerste jaar beroepservaring na het behalen van het diploma als een *vierde studiejaar* wordt beschouwd. Derhalve kon slechts de periode van juni 1966 tot begin 1974 — dus zeveneneenhalf jaar — als beroepservaring in aanmerking worden genomen. Er was dan ook geen reden om een nieuwe indeling voor te stellen.

1 — Vertaald uit het Duits.